

Arrest

nr. 172 109 van 19 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat O. GRVY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 september 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 20 maart 2013 ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.09.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

en echtgenote:

[...]

en meerderjarige kinderen:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 07.12.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur stelt in zijn verslag dd. 18.03.2013 vast dat het voorliggende medische dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een actuele graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Hij komt dan ook tot de conclusie dat uit de beschikbare medische gegevens niet blijkt dat er sprake is van een directe bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Er is geen enkel vitaal orgaan aangetast, en de medische problematiek van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen. De medische problematiek vormt tevens geen reëel risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling, wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst of het land van verblijf van betrokkene. Het gaat in casu niet om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd artikel (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot bepaling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, evenals van de artikelen 62 en 9ter van de vreemdelingenwet. Hij licht het middel toe als volgt:

"Overwegende dat de verzoeker een eerste middel neemt van de schending van artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot bepaling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, art 62 en 9 ter van de wet van 15 december 1980 alsook van de duidelijke beoordelingsvergissing.

Overwegende dat de tegenpartij van oordeel is dat het verzoek tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter ongegrond is omdat volgens haar raadsgeneesheer « dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europese Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte ».

Dat het verzoek 9ter ingediend werd wegens bepaalde (fysiologische en psychologische) medische problemen.

Dat de tegenpartij deze problemen niet betwist.

Dat artikel 4 van bovenvermeld koninklijk besluit uitdrukkelijk bepaalt dat alvorens over artikel 9ter te beslissen, de ambtenaar-geneesheer een bijkomend advies kan vragen aan een gespecialiseerde specialist.

Dat de bestreden beslissing gebaseerd is op het heel korte verslag van haar arts, Dr. [J.M.]

Dat bij de lezing van de beslissing en van het medische verslag, het onbekend is of deze laatste specialist is en welke hoedanigheid deze heeft.

Dat deze geneesheer dan ook geen uitvoerig advies kon geven voor elk probleem van de verzoeker.

Dat het des te nadeliger is dat de kwestie slaat op het leven en de fysieke integriteit van de verzoeker.

Dat de verzoeker echter gerechtigd was te vragen dat bij het onderzoek van zijn dossier door een andere arts verzocht door de tegenpartij, deze arts ook specialist is. Dat deze eis des te noodzakelijker was dat deze geneesheer een tegenstrijdige opinie heeft met de opinie van de artsen van de verzoeker.

Dat Dr. S., neuroloog van de verzoeker, immers van mening is dat bij stopzetting van de behandeling, de paranoia en angst van de verzoeker erger zouden kunnen worden.

Dat hij ook meent dat bij terugkeer, zijn ziekte erger zal worden (medisch attest van 1 juni 2011).

Dat hij ook verklaart in een medisch attest d.d. 16.01.2013, dat de stopzetting van de behandeling zou leiden tot zelfmoordreacties en depressie.

Dat de medische adviezen dus duidelijk tegenstrijdig zijn.

Dat het nuttig geweest zou zijn het dossier van de verzoeker voor te leggen ter oordeel van een specialist.

Dat wij nochtans niet weten waarom de tegenpartij niet nuttig achtte beroep te do en op een specialist.

Dat de rechtspraak van de Raad van State echter duidelijk is: " het bezit van een nauwkeurig medisch attest van één specialist, zou de Belgische Staat ertoe aangezet moeten worden tot nauwkeurig onderzoek door eventueel het advies van een onafhankelijke specialist te vragen. De Belgische Staat mocht de bestreden handeling staven enkel door de besluiten van zijn arts en zodoende nalaat alle nodige onderzoeken uit te voeren om wetens en willens te kunnen oordelen" (RvS 91709 d.d. 19 december 2000).

Dat deze vaste rechtspraak ook in andere arresten aanwezig is, zoals arrest nr. 111.609 van 16 oktober 2002 of arrest nr. 119281 van 12 mei 2003.

Dat de Raad van State weliswaar herinnert in recente arresten dat de arts van de tegenpartij niet wettelijk verplicht was een specialist te vorderen, maar het is duidelijk dat de verplichting wel is in twee bepaalde gevallen, ni wanneer een specialist het attest van de verzoeker getekend heeft en dat, bij de Dienst, het antwoord niet van een specialist komt en wanneer de ambtenaar-geneesheer de beschouwingen van de arts van de verzoeker openlijk tegensprekt".

2.1.2. De bestreden beslissing steunt op het medisch advies van arts-adviseur J.M. van 18 maart 2013. In dit advies kwam de arts-adviseur tot het volgende besluit:

“Verwijzend naar uw aanvraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- Medische attesten van Dr. S. d.d. 1/6/2011, 12/9/2011, 12/9/2011, 27/12/2011, 4/4/2012, 26/6/2012, 16/1/2013. Hieruit leren we dat betrokkene volgens DR. S. zou lijden aan een PTSD, en dat hij als medocatie doctrazodone, risperdal, etumine, tranxene en stilnoct voorgeschreven krijgt (psychotropica) alsook omeprazole, magnespsmyl.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat deze 44-jarige man zou lijden aan PTSD, paranoïde-angst en psychosomatische klachten vertoont.

Op 27/6/2012 heb ik deze persoon zelf grondig onderzocht.

Betrokkene leert mij dat hij naar België is gekomen via mensensmokkelaars en dat hij nu in Dinant woont. Tijdens zijn jeugd zou hij nooit echt ziek geweest zijn, maar op 21-jarige leeftijd zou hij een aardbeving meegemaakt hebben in zijn land van herkomst, in 1988. Daardoor was hij "ziek", hij is echter

nooit gehospitaliseerd geweest, en zou hiervoor slechts kalmerende medicatie in een polikliniek gekregen hebben.

Hij klaagt enkel nog over sporadische slaapstoornissen wegens krampen in armen en benen, en ook occipitale hoofdpijn. Deze klachten zijn zelfs onbehandeld niet van die aard dat ze een risico inhouden voor betrokkene en de staatlozen terugkeer naar het herkomstland niet in de weg, aangezien het banale klachten betreft. Hij consulteerde dokter S. op aanraden van het vluchtelingencentrum waar hij vroeger verbleef en het OCMW betaalde de consultaties. Er waren geen hospitalisaties noch acute opstoten.

Wat betreft de overige vermelde aandoeningen uit de medische attesten, moet ik vaststellen dat betrokkene goed georiënteerd is in tijd en ruimte en meer cognitieve psychisch goed voorkomt, en er werden geen paranoïde-angst of reacties vastgesteld.

In dit verband moet ik eerst de nadruk op leggen dat in de internationale medische literatuur "Evidence Based Medicine" aangetoond is dat een PTSD, paranoïde angsten en de andere psychosomatische klachten twee jaar na een levensbedreigend trauma vanzelf uitdoven, en daarna verder evolueren in chronische modus, en onbehandeld zal dit proces er hoogstens wat langer over doen.

Er is aangetoond dat het toedienen van psychofarmaca in niet alleen nutteloos is, maar integendeel zelfs contraproductief werkt de toestand langer in stand houdt.

Ik heb geen ernstige aandoening vastgesteld die een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling of die absoluut opvolging vereist. Zelfs onbehandeld vertoont zijn gezondheidstoestand geen reëel risico op ernstig psychisch of fysiek lijden. Wat betreft het vermelde zich gedaan risico, dit is enkel speculatief een hypothetischer wordt niet bevestigd door reële zelfmoordpogingen of concrete beschermingsmaatregelen noch hospitalisaties."

Op grond van artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet komt de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische gronden toe aan een ambtenaar-geneesheer of adviserend geneesheer.

Het onderzoek en de beoordeling van de medische attesten waarop de vreemdeling zich steunt worden dus aan de ambtenaar-geneesheer overgelaten. Deze laatste wordt volledig vrij gelaten in zijn beoordeling van de medische attesten. Indien hij het noodzakelijk acht, kan hij advies van deskundigen inwinnen (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, 34*).

De arts-adviseur of ambtenaar-geneesheer dient niet van een bijzondere expertise blijkt te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en hij is niet verplicht om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld (R.v.St. nr. 225.353 van 6 november 2013). Het enkele feit dat de arts-adviseur geen specialist zou zijn tast de bestreden beslissing dan ook niet aan. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de arts-adviseur uitdrukkelijk heeft gemotiveerd op welke elementen hij zijn oordeel heeft gesteund. Verzoeker brengt geen enkel element aan waaruit blijkt dat deze motivering niet afdoende, kennelijk onredelijk of onjuist zou zijn. Het enkele feit dat deze tot een andere conclusie komt dan de behandelend arts van de betrokkene, leidt er niet toe dat deze verplicht is bijkomend advies in te winnen van een specialist.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 9ter van de vreemdelingenwet, evenals van artikel 3 van het EVRM. Hij licht het middel toe als volgt:

"Overwegende dat de verzoeker een tweede middel neemt van de schending artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, art 62 en 9 ter van de wet van 15 december 1980 alsook van art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en van de duidelijke oordeelvergissing.

Overwegende dat de tegenpartij van oordeel is, op basis van het advies van haar arts-adviseur dat « bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ».

Dat haar arts-adviseur stelde dat het leven niet in gevaar was. Dat de tegenpartij de aanvraag onontvankelijk verklaard heeft op deze enige basis.

Dat dit besluit al verbazend is voor zover de tegenpartij echter de aanvraag tot machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard had en dus van oordeel was dat zijn aanvraag gebaseerd werd op zodanige medische problemen dat deze inhoudelijk onderzocht dienden te worden.

Dat zodoende, de tegenpartij dergelijk standpunt niet mocht nemen zonder andere elementen van de aanvraag na te zien, zoals de mogelijke zorgen in Armenië. Dat artikel 9ter §3, 4° immers luidt indien de

in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk"

Dat echter, artikel 9ter§1 lid 1 zegt dat een verblijfsvergunning wordt gekregen van een vreemdeling "die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

Dat uit deze beschikking duidelijk blijkt dat het reële risico op mishandeling gezien artikel 3 EVRM geoordeeld dient te worden niet alleen gezien de aard van de ziekte, maar ook gezien de beschikbaarheid van zorgen en behandeling in het land van herkomst of van verblijf.

Dat het risico voor het leven van de verzoeker nu niet meer bestaat omdat hij in België verblijft waar hij gepaste zorgen krijgt en zich veilig voelt. Dat het waarschijnlijk niet het geval zal zijn in Armenië.

Dat men moet vaststellen dat de tegenpartij zich niet uitdrukte over dit aspect. Dat het risico op mishandeling beschouwd dient te worden aan het licht van de situatie van de verzoeker indien hij naar het land van oorsprong of verblijf zou terugkeren.

Dat het Arbitragehof herinnerde in een arrest van 13 juni 1997 dat "om een behandeling als onmenselijk of vernederend te omschrijven: het leven van het slachtoffer hoeft niet in het gevaar zijn, het volstaat dat de grondrechten van de slachtoffers zwaar in het gevaar gebracht worden, waaronder het recht op lichamelijke integriteit en bijgevolg het recht op gepaste zorgen in decore omstandigheden" (AH, 13 juni 1997, AR 1997/KR/63) Dat dit gerecht, die aanhangig gemaakt werd van dit nooddringend verzoek, in een recent arrest dit licht standpunt bestrafte op 31 juli 2012 "hier dient vastgesteld te worden dat de stelling dat 'hij lijdt van geen ziekte die leidt tot echt risico op vernederende of onmenselijke behandeling wanneer geen gepaste behandeling bestaat in het land van herkomst of verblijf' een principestandpunt betreft, zonder enig bewijs ... bijgevolg, uit de inhoud van bovenvermeld verslag mag niet nagezien worden of de raadgeneesheer de ingeroepen depressie onderzocht heeft' (RvV arrest 85 445). Dat de tegenpartij zich dus niet mag beperken tot het onderzoek van de gezondheidstoestand van de verzoeker in België maar moet zich ook verzekeren dat deze correct verzorgd kan worden in Armenië en zo niet, de nodige besluiten trekken gezien het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens Dat we moeten vaststellen dat de tegenpartij geen rekening gehouden heeft met de motieven van de nietigverklaring d.d. 11.12.2012.

Dat de Raad immers oordeelde dat: « aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen ».

Dat « de eerste bestreden beslissing steunt op een deductie van de arts- adviseur die geen steun vindt in artikel 9, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9 ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst ».

Dat de tegenpartij de kracht van gewijsde van het vernietigingsarrest van 11.12.2012 duidelijk niet in acht genomen heeft.

Dat deze zich immers beperkt tot quasi dezelfde beslissing tot ongegronde aanvraag als de vorige, zonder de motieven van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in acht te nemen.

Dat het middel gegrond is"

2.2.2. Verzoeker betoogt dat niet werd nagegaan of er geen adequate behandeling is in het land van herkomst en dat het medisch advies werd beperkt tot het nagaan of de aandoening levensbedreigend was. Hij gaat daarmee evenwel uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Het medisch advies motiveert dat de occipitale hoofdpijn en de klachten aan armen en benen banaal zijn. Wat betreft de PTSD, paranoïde angsten en andere psychosomatische klachten motiveert de arts-adviseur dat zulke klachten twee jaar na een levensbedreigend trauma vanzelf uitdoven. Hij motiveert verder dat het toedienen van psychofarmaca niet alleen nutteloos is, maar zelfs contraproductief en de toestand langer in stand houdt. Hij acht behandeling uitdrukkelijk niet nodig zodat daardoor ook impliciet doch zeker is vastgesteld dat verzoeker niet aan een vernederende of mensonterende behandeling blootstaat indien er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Er is aldus geen schending van het gezag van gewijsde van het arrest 93.293 van 11 december 2012. De arts-adviseur was er *in casu* geenszins toe gehouden na te gaan of de vreemdeling in het land van herkomst behandelingen kan krijgen indien hij heeft vastgesteld dat er geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling, precies doordat er geen medische behandeling nodig is. Door op generlei wijze een

onderzoek te voeren naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bepaling geschonden vermits de ambtenaar-geneesheer te dezen op basis van de hem verstrekte gegevens geen behandeling nodig achtte (zie: RvS nr. 235.045 van 14 juni 2016).

Het middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 62 en 9ter van de vreemdelingenwet alsook van artikel 3 van het EVRM.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Overwegende dat de verzoeker een derde middel neemt van de schending artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, art 62 en 9 ter van de wet van 15 december 1980 alsook van art. 3 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens en van de duidelijke oordeelvergissing.

Overwegende dat de tegenpartij zich enkel baseert op het advies van haar raadsgeneesheer om de aanvraag ongegrond te verklaren, zonder enige nadere informatie.

Dat het verslag van deze arts, dat ook te betwisten is qua motivering, enkel vermeldt dat de ziekte van de verzoeker niet voldoet op de vereiste voorwaarden daar zijn gezondheidstoestand niet kritiek is.

Dat eigenlijk, volgens de tegenpartij, indien de gezondheidstoestand van de betrokkene een kritische staat of levensverwachting niet bereikt heeft, is de verwijdering naar zijn land van herkomst, zelfs zonder gepaste behandeling, niet tegenstrijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Dat de raadsgeneesheer slechts verwijst naar de zogenaamde rechtspraak van het Europese Hof van de rechten van de Mens inzake artikel 3 van het EVRM.

Dat dit artikel "onmenselijke en vernederende behandeling" vermeldt, zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, lid 1.

Dat noch in artikel 3 EVRM noch in artikel 9ter van de wet van 15.12.80 is er sprake van kritieke gezondheidstoestand of levensverwachting

Dat door een 'kritieke gezondheidstoestand of levensverwachting' te vereisen, de Dienst voor Vreemdelingenzaken een vereiste duidelijk toevoegt.

Dat de tegenpartij het besluit van haar ambtenaar-geneesheer opneemt.

Dat de beschikkingen bedoeld in het middel daarbij geschonden worden.

Dat in een arrest van 27 november 2012, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verklaarde dat:

"Eerder dan zuiver te verwijzen naar artikel 3 EVRM om de controle door de verweerster af te bakenen, heeft de wetgever voorzien in verschillende hypothesen; uit §1 van artikel 9 ter blijken immers 3 soorten ziekten die moeten leiden tot de toekenning van een verblijfsvergunning op basis van deze bepaling, wanneer geen gepaste handeling bestaat in het land van herkomst of verblijf namelijk :

deze die een reëel risico voor het leven inhouden deze die een reëel risico voor de fysieke integriteit inhouden ; deze die een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling inhouden; Dat uit de tekst zelf van artikel 9 ter derhalve niet afgeleid kan worden dat een risico voor het leven van de verzoeker systematisch vereist wordt, daar naast het risico voor het leven, 2 andere hypothesen voorzien zijn " (arrest RvB Nr. 92309 van 27 november 2012) ;

Dat het standpunt van de geneesheer-ambtenaar van de tegenpartij volledig onbegrijpelijk is.

Dat de betwiste beslissing vernietigd dient te worden”

2.3.2. Zoals reeds gebleken is uit de bespreking van het eerste middel, kon de verwerende partij zich bij het nemen van haar beslissing terecht steunen op het advies van de arts-adviseur. Uit de bespreking van het tweede middel is gebleken dat de aanvraag niet enkel ongegrond verklaard werd omdat de gezondheidstoestand niet kritiek is, doch ook omdat de arts-adviseur van oordeel was dat *in casu* geen behandeling noodzakelijk was. Het middel is dan ook ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT